

Turbók Attila

Gyűrött délibáb

Tudtuk, egy napon megérkeznek hozzánk,
sejtettük azt is, átrobognak rajtunk,

de nem hittük, a ligetes határszél
évekig lesz pokluk szállásvidéke.

Gázoltak lejtőn, taposott vetésen,
utak bogánca sebezte a lábuk,

álmodtak szellős, nőillatú várost,
leányok keblén biberéző napfényt,

Seherezáde ezeregy éjét is
berlini nimfák táncára cserélték.

Már tudják, gyűrött délibáb az álruk,
tengődnek tornyos, kényes városokban,

csupán a délkör változott, a háttér,
lézengők itt is, végleg számkivetve.

*

Mi más a tenger? Mély zsebek dagálya.
Ringatja hasznát túltömött hajókon,

s a jövevények jönnek, mint a birkák,
a renyhe kéz, a satnya öl helyébe,

lapul kezükben cinkos álsegítség,
bankkártya, térkép, talmi adományok.

A gyarmattartó tempó üt ma vissza,
az ostor rojtja foszlik büntudattá.

TURBÓK ATTILA (1943) költő, újságíró. Utóbbi kötete: *Elsüllyedt tanú* (válogatott és új versek, Hét Krajcár Kiadó, 2021).

Tudják-e mindezt, értik-e a népek?
A Rajna partján, a Loire völgyében?

Vagy jól van így, ha lángot vet a vakság?
Mást zagyvál a bérenc, mást suttog a nép?

Vers a szőnyegmintákról

Ha mi szeretnénk menni otthonukba,
bakancssal lépve szent szegélyeikre,

ha pucér lányok combja ingerelné
padlóig hajló ájtatos imájuk,

méltán kérdeznék felbőszült dühükben,
késsel pótolva szavak csorba élet:

*„Mi dolgotok itt? Kotródjatok innen!
A szőnyegminták tiszteletre méltók!”*

Szerencsénk van, ha nem nyomják a fegyvert
halántékunkhoz, csupán elzavarnak.

Kitéphetnék a nyelvünket a szánkából,
az újbeszédhez nincs rá semmi szükség,

az életük (kívülről tarka szóttas)
vak indulatok kék spirituszlángja,

törkés repül a fények fókuszába,
de az övék! Maguknak teremtették.

Meglepő-e, ha védik, őrzik, óvják?
Szenvedélyük, vallásuk szigorával.

Távol tartják Mekkától, Medinától
az Európát előzőnlő hordát.

Csukott szemmel

Padon ülök, napfénybe mártom
arcom, szemem, ocsúdva látom,

behúzva függönyét a fénynek,
a csillanások színt cserélnek.

A zöld, a kék, a sárga, barna
mint mozgókép vetül a falra,

a szemhéjfalra, csak az látja,
e benső tájat az csodálja,

akiben még az idegszálak
teret hagytak az ámulásnak.

Reszket, remeg, csordul tolongva
hasáb, fonál, gömbféle forma,

a könnycsepp fátyola mögötti
vaktérben elkezd felpörögni

a színek robbanómotorja,
mintha pillám rezgése volna.

Oktondi vakká kéne lennem,
e csillogást ne érzékeljem,

hasábos kristály, sárga tűzgömb
bíbor mezőben leng alatt s fönt,

reszketnek ringó, furcsa ábrák,
csak a csukott szeműek látják,

odább, a sárgatesthomályban
megannyi fénylő lázadás van,

soha nem látott hadsereggel
döndül a színvilág s a rendjel

váll-lapjukon briliáns-gazdag,
itt nem halnak, csak sokasodnak.

Hajlonganak arany spirálok,
szétszálazod s elhűlve látod,

miként olvad, zúdul csobogva
káprázattá az Arany Horda.

*

Most, hogy tudom, műtetre várok,
pókhálózódó szürke hályog

borít szememre hamuleplet,
képzelem magam kisgyerekeknek.

Megszólítom homályba omló
arcom mögött a fénypazarló

kölyköt, egykoron arra gondolt,
ujjai közt szunnyad az újhold,

feje alatt a kicsiny párna
gyulladni kész, imbolygó máglya,

ám átlát rémisztő meséken,
eltűnt apját sejtí az égen,

felhő alakban eljön hozzá,
langy záporral fúzi szorossá

kötésüket, a nyúhetetlent,
a mégis-mégse lehetetlent.

Így lesz kerek a fénylegenda,
egyszeri sors, való furfangja,

környülállások, késztetések,
édes élet, sanyarú élet!

A hízó hold, az ég pocakja,
elém tülekszik, megmutatja,

mi lett volna a teljes élet,
megtorpanások, szédülések

helyett remények, álmok gyára,
szándékok ívelt szivárványa,

édes szabadság-visszavétel,
gyötrelmes-hősi elégtétel,

és méltóság, az emberarcú,
ösztökélő örök sarkantyú.

*

Elrāncosodva, búcsúzól
az arcom éjbe, űrbe zordul,

az eltűnt idő lábnyomában
tócsák tükrén topog a lábam,

felismernek az egykor voltak,
fényszívűek, felhőbe bújtak,

rendeznek népes búcsúestélyt,
köszöntenek sorra, egyenként,

végül a fények pörgő tánca
átrendeződik gyorsulásba,

az éles színek elmaradnak,
bezárul minden tükrös ablak,

a test megnyúlt, feszes rakéta,
átszikkázik a sztratoszféra

alagútján, átsüt a fényen,
a végtelen ígésében

hamu lesz újra, lét paránya,
egy arc emléke, kihunyt máglya.